

Ved denne Udtalelse gik det først op for mig, hvorledes Forholdene virkelig forholdt sig, og hvilken Skandale, det vilde være for hele Bevægelsen, dersom dette kom frem, og indsaa at en Offentliggørelse eller Indberetning om dette paa dette Tidspunkt vilde være i højeste Grad ødelæggende baade for Bevægelsen og for Personer, der stod denne nær. Jeg svarede da P. Christiansen: „Lad saa mig faa de 500 Kr., saa maa vi ved Lejlighed se at faa dem anvendte til beslægtede Forhold eller paa anden Maade faa dette ordnet“. P. Christiansen gav mig saa 500 Kr.

Ved en senere Lejlighed da jeg saa P. Christiansens Regnskab, opdagede jeg bl. a., at han havde haft *over* 1 000 Kr. kontant fra Aaret 1907—08, endskønt han kun havde faaet udbetalt 893 Kr. Jeg raadede ham da til at se at faa bragt nogenlunde Orden i sine Forhold, faa bragt en ordentlig Opstilling af Indtægter og Udgifter i Stand, og faa Bøgerne til at stemme med de forskellige Udbetalinger, han *havde* foretaget, eventuelt anskaffe sig nye Bøger. Hvorvidt han har udført dette, kan jeg ikke udtale mig om.

Saa vidt jeg erindrer, var det i *Januar 1909*, jeg modtog de 500 Kr. af P. Christiansen, og Sagen ligger nu hen til først i December 1909, da der fra et Medlem i Bestyrelsen blev rettet en Forespørgsel angaaende en Post paa Planteavlsudvalgets Regnskab, og jeg anmodede da P. Christiansen om at møde for Forretningsudvalget og gøre Rede for det omtalte Spørgsmaal. Dette skete, og jeg formoder, at man i nogen Maade følte sig tilfredsstillt.

Efter dette pressede jeg saa meget stærkere paa Formanden for Planteavlsudvalget for at faa Sagen bragt ud af Verden, paa en for alle Parter gavnlig Maade, og da jeg tilmed erfarede, at der fra enkelte Mænd ymtedes om, at jeg — som der sagdes, havde fedtet mig noget til — saa opfordrede jeg gentagne Gange P. Christiansen til at faa Sagen frem, eventuelt gennem en offentlig Undersøgelse, idet jeg nu blev klar over, at det var mig personlig, man vilde til Livs. Herom er Ministeren jo ikke ukendt, idet Ministeren jo ved en Samtale udtalte, at De nok kunde mærke, at der var nogen, der vilde mig til Livs.

Da jeg saaledes i Dagene før Jul trængte ind paa P. Christiansen for at faa en Løsning, men stadig af ham blev *meget indtrængende* anmodet om at frafalde en saadan Tanke, saa anmodede jeg ham om at besøge mig 2den Juledag, for at vi saa kunde tale sammen, men nævnte Dag blev jeg ringet op i Telefonen af P. Christiansen og atter i de *mest indtrængende* Udtryk bønfaaldet om ikke at gøre dette, da han saa frygtede en forfærdelig Ravage.

Da jeg imidlertid fastholdt mit Ønske og maaske nok i Slutningen af vor Telefonsamtale stærkt understregede dette, saa skete der ikke videre Aftale i saa Henseende. Men en Dag mellem 2den Juledag og 30. December har P. Christiansen henvendt sig til Direktør Vilh. Nielsen og indviet ham i Sagen (uden at omtale dette for mig). Da jeg den 30. December om Aftenen kom op hos Vilh. Nielsen, faldt han over mig med de stærkeste Bebrejdelser og bebrejdede mig i de stærkeste Udtryk, hvad der var sket, uden at jeg kunde finde Ørenlyd for en Forklaring af de virkelige Forhold og opgav ogsaa Forsøget. Dog, disse personlige Forhold skal jeg springe over, da de *foreløbig* kun har Interesse for mig, men skal kun konstatere, at V. N., der ogsaa har forhandlet med vor Sekretær, har lovet P. Christiansen at holde Sagen hemmelig, men derimod forlangte, at jeg straks skulde trække mig tilbage som Formand, i modsat Fald vilde jeg blive ekskluderet af Bestyrelsen — eller af denne afsat som Formand. V. N. tilbød endmere at forme Afskedsskrivelsen. Og dette skete ogsaa af ham og Bogtrykker Jørgensen, Slagelse.

Da jeg imidlertid opdager, at der ude omkring, fra en bestemt Side, bliver sat et Underhaandsarbejde i Gang for at skade mig, og da der fra et Planteavlsudvalgsmøde i Roskilde fremkommer en Meddelelse, der var i høj Grad krænkende for mig under disse Forhold, og jeg tilskrev straks P. Christiansen — da jeg formodede, at han havde været til Stede — og bebrejdede ham denne Meddelelse, samtidig gentog jeg mit Ønske om en Undersøgelse, da jeg ikke kunde være tjent med at blive behandlet paa denne Maade. Der veksledes nu nogle Breve mellem P. Christiansen og mig, og i disse gentager han atter, at bare jeg vil tie, saa er der ingen andre, der vil tale om noget.

Først, eller i Midten af Januar Maaned, har jeg saa en Samtale med Bransager og forelægger hele Sagen for ham, idet jeg gentager mit Ønske om at faa denne